

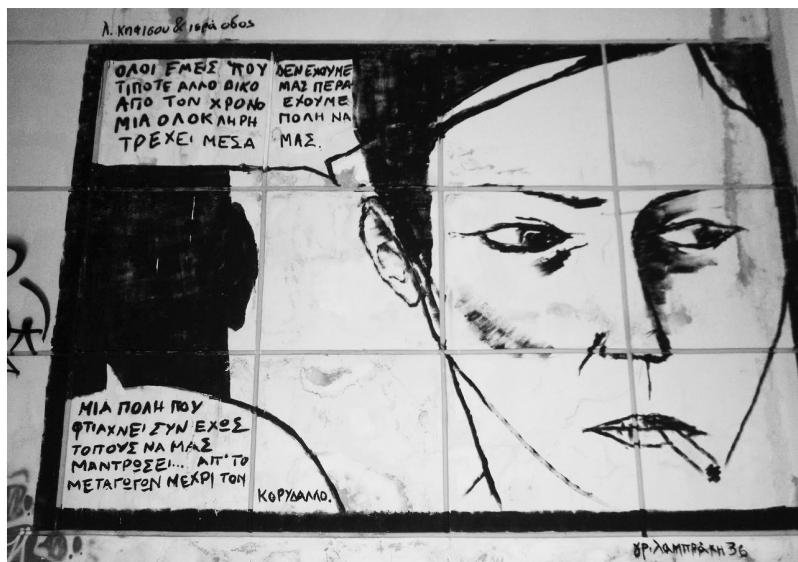
Φλεβάρης '14
τεύχος #5

Το “πετρίδι” δημιουργείται και μοιράζεται ελεύθερα από συντρόφισσες/-ους της αναρχικής συλλογικότητας “ΚΑΘ’ ΟΔΟΝ”. Χωράει όμως και τις ιστορίες, τις σκέψεις, τις εικόνες όποιας και όποιου θέλει να τις μοιραστεί και δεν αποδέχεται τους ψευτοδιαχωρισμούς με βάση την καταγωγή, το φύλο, την θρησκεία, τη σεξουαλική προτίμηση. Το πετρίδι αυτό διαγράφει τροχιά μέσα από την φυλακή για να μεταφέρει την ιστορία της Φένιας, τα όνειρα της και τους εφιάλτες της έξω από τους φράχτες της φυλακής.

Κι έπειτα να σκάσει με τις χειρότερες διαθέσεις σε όλα αυτά που χτίζουν φυλακές γύρω μας και μέσα μας: στη μονότονη καθημερινότητα, στον αποκλεισμό του διαφορετικού, στον εγωιστικό ατομικισμό, στον πανικό της επιβίωσης, στο φόβο της τιμωρίας.

Απέναντι σε αυτά και τόσα άλλα, είναι ανάγκη να ξυπνήσουμε, να υπολογίσουμε τις δυνάμεις μας, να φτιάξουμε παντού εστίες ανυπακοής: από τα σχολικά κελιά, στα «σωφρονιστικά» ιδρύματα, στα ψυχιατρεία-κολαστήρια, στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, στα εργασιακά κάτεργα, στις γκρίζες γειτονιές μας.

Να φτιάξουμε εμείς την καθημερινότητα μας και όχι η καθημερινότητα εμάς.

Η ανατύπωση και η ελεύθερη αναδιανομή
είναι επιθυμητές.

Για επικοινωνία:
email: kathodon@espirv.net

Το “πετρίδι” σε ηλεκτρονική μορφή:
kathodon.espirvblogs.net

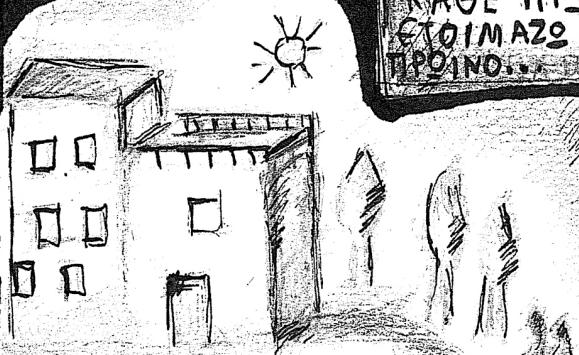
ΠΑΡΑΙΜΥΘΙΑ ΤΗΣ ΧΑΛΙΜΑΣ

ZΩ ΣΕ ΕΝΑ
ΥΠΕΡΟΧΟ
ΚΟΣΜΟ ΤΟΥ
Ο ΚΑΘΕΝΑΣ
ΘΑ ΖΗΛΕΥΕ...

ΚΑΘΕ ΠΡΟΙ ΠΟΥ ΞΥΠΝΑΟ
ΕΤΟΙΜΑΖΟ ΕΝΑ ΠΛΟΥΣΙΟ
ΠΡΟΙΝΟ...

ΔΩΡΟΥ
ΦΑΜΕ ΝΕ
ΤΟΝ ΣΥΝΤΡ
ΓΟ ΜΟΥ
ΑΝΤΑΛΛΑΚΕΥΜΕ
ΔΑΣΕΗ
ΑΓΡΑΛΙΑ

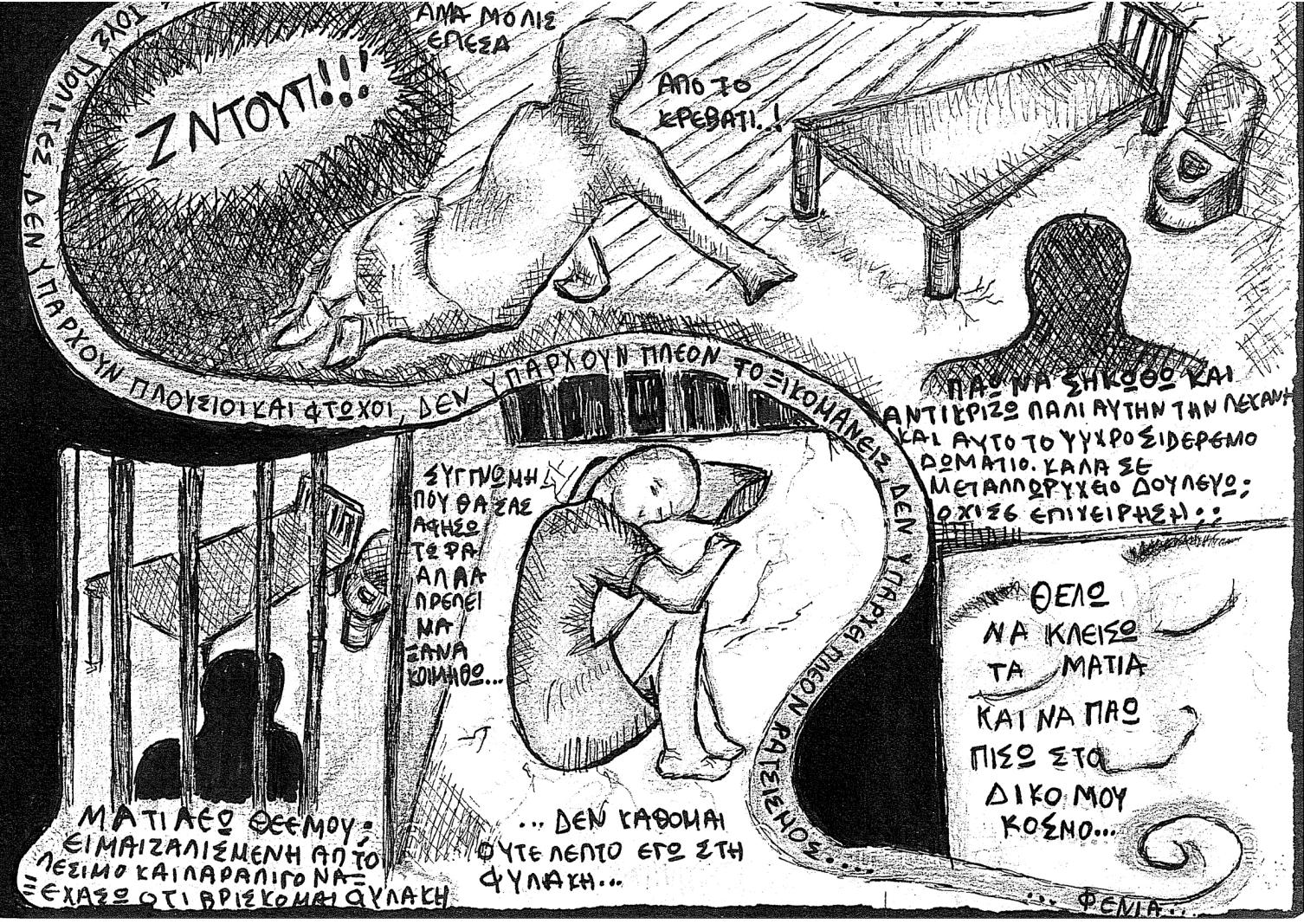
ΚΑΙ ΕΝΑ ΔΙΑ
ΦΑΜΕ
ΣΤΙΣ
ΔΟΥΛΕΙΕΣ
ΑΝΑΖΩ

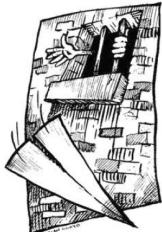

ΣΤΗΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΠΟΥ ΔΟΥΛΕΥΟ
ΕΧΩ ΚΑΛΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ ΗΕΟΛΟΥΣ
ΤΟΥΣ ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΥΣ, ΆΛΛΑ ΚΑΙ ΣΟ
ΑΓΕΝΤΙΚΟ ΜΑΣ ΣΙΝΑΙ ΤΙΜΙΟΣ ΚΑΙ
ΤΗΡΕΙ ΠΙΣΤΑ ΤΑ ΔΙΒΑΙΣΗ ΝΑ ΤΟΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΝ ΝΑ
ΘΑΛΑΣΣΑΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΒΟΝΟΝ Η ΛΑΤΟΝΑ
ΑΛΛΑ ΑΛΛΑ ΝΟΣ

ΣΤΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ
ΣΙΝΑΙ ΣΤΕΓΕ ΟΛΙ ΑΓΑΡΗΝΟ
ΛΑΤΟΝΑ ΒΟΝΟΝ Η ΛΑΤΟΝΑ
ΛΑΤΟΝΑ ΒΟΝΟΝ Η ΛΑΤΟΝΑ
ΛΑΤΟΝΑ ΒΟΝΟΝ Η ΛΑΤΟΝΑ

ΤΟ ΖΩΛΙΤΜΟΥ ΕΝΑΙ
ΜΟΝΟΚΑΤΟΙΚΙΑ ΜΕ ΕΝΑΝ
ΥΠΕΡΟΧΟ ΚΗΠΟ ΝΕ
ΓΡΑΣΙΔΙ ΚΑΙ ΡΟΖ,
ΚΙΤΡΙΝΙΔΙΑ
ΑΛΛΑ ΛΕΥΚΑ
ΕΙΝΑΙ ΤΗΝΑ ΕΚΕΙΓΑΤΗ ΛΙΑΙ Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΣΤΗΝ ΟΤΟΙΑ ΣΕ ΦΩΝΙΖΕ ΟΝΟΣ
ΗΜΟΝΙΓΚΑΣ

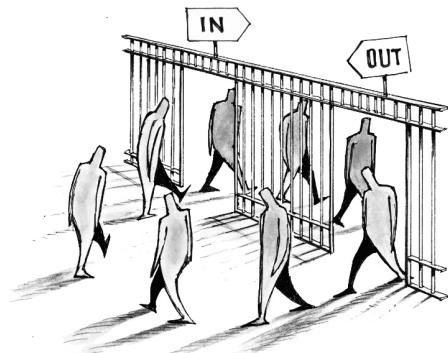

Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΕΙΝΑΙ ΣΑΝ ΤΑ ΦΙΔΙΑ, ΔΑΓΚΩΝΕΙ ΜΟΝΟ ΤΟΥΣ ΖΥΠΟΛΗΤΟΥΣ

Για την ελευθερία έχουν δοθεί πολλοί ορισμοί και πολλές ερμηνείες. Σύμφωνα με μια από αυτές, προέρχεται από τις λέξεις έρχομαι και έρωτας, σημαίνει το να πηγαίνει κάποιος/α εκεί που αγαπάει και μεταφορικά να κάνει πράξη αυτό που αγαπάει. 'Όταν στερείς σ' έναν άνθρωπο την ελευθερία του, δεν τον κάνεις καλύτερο...'

Η ζωή του φυλακισμένου είναι γεμάτη από ταπεινώσεις και περιορισμούς. Ρυθμίζεται και κατευθύνεται εκ των προτέρων ο χρόνος του, οι συνήθειες του, οι προσωπικές του επαφές, οι επιλογές του, η καθημερινότητα του. Δεν είναι μόνο το σώμα που περιορίζεται αλλά και η σκέψη, τα συναισθήματα, η ενεργητικότητα του. Για να είναι σχεδόν βέβαιο πως θα εγκλωβιστεί σε έναν κύκλο εξάρτησης, παραβατικότητας, παραίτησης και τελικά επιστροφής στη φυλακή.

Στην πλειοψηφία τους οι κρατούμενοι/-ες προέρχονται από τα κατώτερα οικονομικά στρώματα. Ενώ η δικαιοσύνη υποτίθεται πως λειτουργεί για το κοινό καλό, γεμίζει τα κελιά με ένα σωρό φτωχοδιάβολους και προσφέρει κάλυψη και ευνοϊκή μεταχείριση στους προνομιούχους. 'Όταν όμως μέσα στη φυλακή επιβιώνουν η αξιοπρέπεια, η αλληλοβοήθεια και η αλληλεγγύη μεταξύ των κρατουμένων, οι ανθρωποφύλακες τρέμουν. Οι απείθαρχοι, οι ανυπάκουοι, οι εξεγερμένοι, έχουν να αντιμετωπίσουν όλο το εκδικητικό μένος των δεσμοφυλάκων, μπάτσων, εισαγγελέων, δικαστών. Η τιμωρία τότε στοχεύει ξεκάθαρα στη φυσική εξόντωση τους και τον παραδειγματισμό των υπολοίπων.

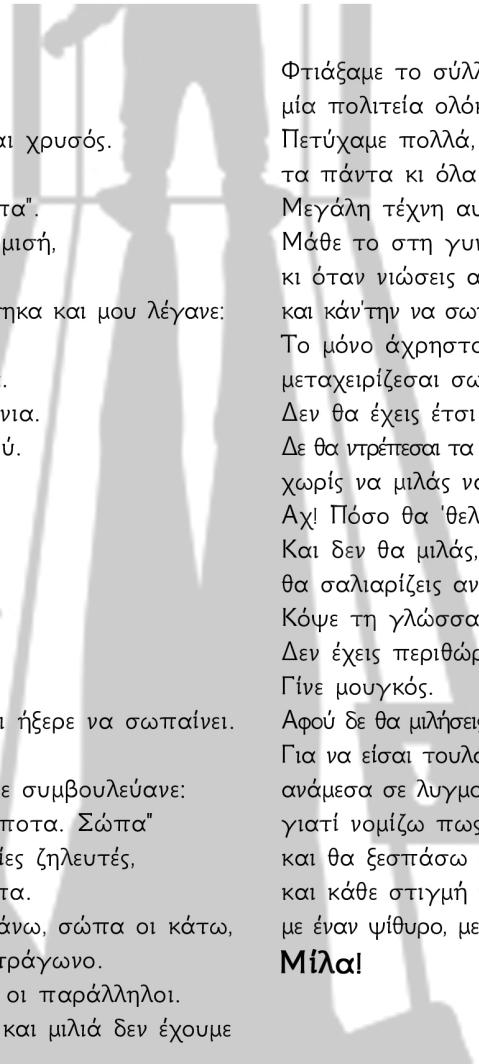

'Όλα αυτά δεν περιορίζονται μόνο στα στενά τείχη της φυλακής. Ο στρατός, τα ψυχιατρεία και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης έχουν σχεδιαστεί πάνω στα ίδια πρότυπα, για τον ίδιο σκοπό. Οι "πολιτισμένες" κοινωνίες από τις οποίες οι απόκληροι/-ες εξορίζονται, χτίζονται πάνω στην καταπίεση, τη βία, την εκμετάλλευση, τους διαχωρισμούς. Το σχολείο, η δουλειά, η εκκλησία, το έθνος, βάζουν τα όρια μέσα στα οποία οι άνθρωποι οφείλουν να κινηθούν. Αυτά που μας βαραίνουν, μας τσαντίζουν, μας εγκλωβίζουν, αυτά που από κοινού πρέπει να δούμε και να υπερβούμε.'

"...ο σκοπός είναι να δραπετεύσεις εγκαίρως προτού εκτίσεις την ποινή σου στο κάτεργο..."
Φρόσω Κανιού
κρατούμενη στις γυναικείες φυλακές Κορυδαλλού
από το έντυπο "Γκρεμίστε τη Βαστίλλη"

ΣΩΠΑ ΜΗ ΜΙΛΑΣ

Σώπα, μη μιλάς , είναι ντροπή
κόψ' τη φωνή σου σώπασε επιτέλους
κι αν ο λόγος είναι αργυρός η σιωπή είναι χρυσός.
Τα πρώτα λόγια που άκουσα από παιδί
έκλαιγα, γέλαγα, έπαιζα μου λέγανε: "σώπα".
Στο σχολείο μου κρύψαν την αλήθεια τη μισή,
μου λέγανε: "εσένα τι σε νοιάζει; Σώπα!"
Με φίλούσε το πρώτο κορίτσι που ερωτεύτηκα και μου λέγανε:
"κοίτα μην πεις τίποτα, σσσσ... σώπα!"
Κόψε τη φωνή σου και μη μιλάς, σώπαινε.
Κι αυτό βάσταξε μέχρι τα εικοσί μου χρόνια.
Ο λόγος του μεγάλου η σιωπή του μικρού.
Έβλεπα αίματα στο πεζοδρόμιο,
"Τι σε νοιάζει εσένα;", μου λέγανε,
"θα βρείς το μπελά σου, σώπα".
Αργότερα φωνάζανε οι προϊστάμενοι
"Μη χώνεις τη μύτη σου παντού,
κάνε πως δεν καταλαβαίνεις, σώπα"
Παντρεύτηκα, έκανα παιδιά,
η γυναίκα μου ήταν τίμια κι εργατική και ήξερε να σωπαίνει.
Είχε μάνα συνετή, που της έλεγε "σώπα".
Σε χρόνια δίσεκτα οι γονείς, οι γείτονες με συμβουλεύανε:
"Μην ανακατεύεσαι, κάνε πως δεν είδες τίποτα. Σώπα"
Μπορεί να μην είχαμε με δαύτους γνωριμίες ζηλευτές,
με τους γείτονες, μας ένωνε, όμως, το Σώπα.
Σώπα ο ενας, σώπα ο άλλος, σώπα οι επάνω, σώπα οι κάτω,
σώπα όλη η πολυκατοικία και όλο το τετράγωνο.
Σώπα οι δρόμοι οι κάθετοι και οι δρόμοι οι παράλληλοι.
Κατάπιαμε τη γλώσσα μας. Στόμα έχουμε και μιλιά δεν έχουμε

Φτιάξαμε το σύλλογο του "Σώπα". και μαζευτήκαμε πολλοί, μία πολιτεία ολόκληρη, μια δύναμη μεγάλη, αλλά μουγκή! Πετύχαμε πολλά, φτάσαμε ψηλά, μας δώσανε παράσημα, τα πάντα κι όλα πολύ. Εύκολα, μόνο με το Σώπα.
Μεγάλη τέχνη αυτό το "Σώπα".

Μάθε το στη γυναίκα σου, στο παιδί σου, στην πεθερά σου κι όταν νιώσεις ανάγκη να μιλήσεις ξερίζωσε τη γλώσσα σου και κάν'πην να σωπάσει. Κόψ' την σύριζα. Πέτα την στα σκυλιά. Το μόνο άχρηστο όργανο από τη στιγμή που δεν το μεταχειρίζεσαι σωστά.

Δεν θα έχεις έτσι εφιάλτες, τύψεις κι αμφιβολίες. Δε θα ντρέπεσαι τα παιδιά σου και θα γλιτώσεις από το βραχύνα μιλάς, χωρίς να μιλάς να λες "έχετε δίκιο, είμαι σαν κι εσάς"
Αχ! Πόσο θα θελα να μιλήσω ο κερατάς.

Και δεν θα μιλάς, θα γίνεις φαφλατάς ,
θα σαλιαρίζεις αντί να μιλάς .

Κόψε τη γλώσσα σου, κόψ' την αμέσως.
Δεν έχεις περιθώρια.
Γίνε μουγκός.

Αφού δε θα μιλήσεις, καλύτερα να το τολμήσεις. Κόψε τη γλώσσα σου. Για να είσαι τουλάχιστον σωστός στα σχέδια και στα όνειρά μου ανάμεσα σε λυγμούς και σε παροξυσμούς κρατώ τη γλώσσά μου, γιατί ινομίζω πως θα'ρθει η στιγμή που δεν θα αντέξω και θα ξεσπάσω και δεν θα φοβητήσω και θα ελπίζω και κάθε στιγμή το λαρύγγι μου θα γεμίζω με ένα φθόγγο, με έναν ψίθυρο, με ένα τραύλισμα, με μια κραυγή που θα μου λέει:

Μίλα!